

змии. Уплашил се лакомият ром и затворил здраво капака. „Брей, каква била работата! – помислил си той. – Аз ѝ помагам толкова години, а тя, моята сестра, при змиите ме праща!“

Кръвта му закипяла за мъст. Нарамил той внимателно гърнето и се върнал в селото. Покачил се върху покрива на сестрината си колиба и без много да му мисли, обърнал гърнето през комина.

В това време мързеливият ром се събудил, чул звъна на падащите в огнището жълтици и забутал жена си:

– Ставай, ромние! Парите, дето си намерила в гората, влизат през комина. Казах ли ти – ако са наши, ще си дойдат сами. Скочила жена му като попарена. Видяла върху угасналото огнище жълтиците и онемяла. „Че как е възможно това – помислила си тя. – Чак сега разбирам какъв умник съм имала!“ И припнала да събира парите.

В това време лакомият ѝ брат слизал от покрива и чул гласовете им. „Вече са почнали да хапят!“ – помислил си той и бързо се прибрал въщи. Легнал си, но съвестта му взела да го мъчи. Заразкайвал се за постъпката си, но вече било късно. На другия ден се събудил рано и отишъл у сестра си да види какво е станало. Приближил се до къщата и внимателно отворил вратата. В това време сестра му изкарвала тепсията с баница.

– Таман навреме идваш, братко! – зарадвала му се тя.

„Бре, каква ли ще е таз работа! – учудил се той. – Всички са живи и здрави, а и баница приготвили!“

– Да знаеш, сестро, – заразкайвал уплашено лакомият ром. – Какъв страшен сън сънувах нощес! От комина ви змии и гущери падат, а после ви хапят, хапят!

– Дай, боже, – прекъснала го сестра му – такива змии и гущери всяка нощ да ни спохождат! – И му разказала Всичко.

Разбрал братът какво е направил, но се престорил, че нищичко не знае и рекъл учудено:

– Брей, че умник бил мързеливият ти ром. Халал да са ви жълтиците, сестро. Господ на вас си ги е харизал.

Добрата жена грабнала една шепа жълтици и ги подарила на брат си. Така тези роме се отървали от немотията и оттогава се знае, че на мързеливия и Господ му помага.